

15) Kde končí zemská tíže

Vůně čerstvě pečeného masa vylákala náš domorodý mravenčí kmen z úkrytu a na první pohled to vypadalo, že oživly zapomenuté drobečky. Honem jsem strčila maso zpět do vychladlé trouby. Tak to tedy ne, nejsem žádný pohádkový Honza, abych se o poslední sousto dělila s mravenci. Možná ještě tak kdyby neznali naši adresu. Škoda, že jim není vidět do tváře – asi jim ztvrdnul úsměv na kusadlech, když jsem je obšťastnila jejich oblíbeným parfémem značky Actellic.

Do kuchyně strčil hlavu Martin: „Jestlipak víš, že máme vlastně tři mámy?“

Honem jsem zrevidovala součet svých končetin, ale nic nepřebývalo. Že už by pronikl do tajů rozdvojování osobnosti, zapochybovala jsem v duchu. Jeho vysvětlení však bylo, jak to většinou bývá, naprosto jednoduché: „No přece ty jsi naše máma, babička je tvoje máma a stará babička její máma. Že je to tak?“

Uznala jsem, že tentokrát měla jeho hádanka úroveň. Jindy to obyčejně bývá jednodušší – třeba: má to parohy a běhá to po lese, nebo: je to kulaté a skáče to... Daleko větší nápor na mou fantazii přinášejí dotazy. Já, která nejsem schopna vymyslet ani co k večeři, jsem zatahována do světa, na který jsem už normálně dospělácky zapomněla. Znovu prožívám zázrak zrození stromu ze semínka, usazuji velrybu mezi paneláky a vypočítávám povinnosti sluníčka, abych zjistili, zda je či není líné.

„Mámo, už jsi viděla červený měsíc?“

„Červený říkáš? To jsem asi neviděla.“

„No vidíš, a já jo. Ty jsi ho taky určitě viděla, jenže už jsi to zapomněla.“

No jo, možná, že má pravdu. Tolik krásných věcí zapomínáme. A to je škoda. Přemýšlíme, kde sehnat těsnění k vodovodu či jiné nedostatkové zboží a přehlédneme

první jarní paprsek. Naše fantazie nesahá ani tak daleko, abychom místo ubíjející láhve alkoholu darovali dědovi k svátku knihu povznášejících veršů. Tučníme pěkně při zemi v kolejích všedního času, křídla našeho ducha zakrňují pod přisvitem obrazovky a rozlet se začíná i končí na chatě či rekreaci s plnou penzí. Jen mládí se bouří, většinou však jen do té doby, než poprvé projde v hlavní roli obřadní síň. Když pak vleče mlhavým chladným ránem ratolesti do školky, omezuje se snění na útulnou, násilně opuštěnou postel. U mě určitě, zvláště v zimě za tmy. Mlha sráží kapičky u nosu a v duchu vidím naditý koš prádla na žehlení – mé špatné svědomí ze včerejška, kdy jsem místo žehlicího prkna vytáhla svůj rozpracovaný model krásně barevné lodi slavného piráta Drakea – Golden Hind.

„Jé, podívej, mámo, hvězdičky,“ vytrhl mě Jirka z mé lezavé nálady. Chvilí mi trvalo, než jsem přeladila na vlnovou délku jeho pohledu.

„Ale to přece nejsou hvězdy, to jsou světla v oknech okolních paneláků. No a protože je mlha, paneláky se ztrácejí a vidíme jenom světla.“

Jirka poskočil, on vůbec málokdy chodí klidně a způsobně, pak zvedl hlavu a usmál se: „Ale stejně jsou to hezké hvězdičky, vid' mámo?“

Co na to říci? Hvězdičky lidských domovů...

Jak svěží dovedou být dětské pohledy a jak je to naše dospělé myšlení neohebné. Potřebovalo by drobet rozcvičit.

Zavěsila jsem se na tyč ve vagónu metra. Taky by mě ta ženská vedle nemusela žďuchat do žeber. Ale má pěknou kabelku. Kde ji asi sehnala? Ale kuš, vždyť jsem chtěla cvičit fantazii. Třeba zrovna na kabelce – je to: skladiště intimností, součást dnešní ženské společenské uniformy, příbytek zbytečností, kůže, která změnila podobu a majitele, ušatá nádhera...

„...Muzeum, přestup na trasu A...“

Tlačénice mě vmáčkla na eskalátor a vyrazila ze mě poslední zbytek snahy uniknout nevlídnému ránu do světa fantazie.